

ΕΤΟΣ 55ον

19 Αύγουστου 2007

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 33 (2829)

ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Αυτό δέν πρέπει νά τό ξεχνᾶμε. Τό γεγονός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι μόνο γιά τίς ἡμέρες τοῦ Πάσχα καί τῆς χρονικῆς περιόδου μέχρι τήν Ἀνάληψη. Ἡ Ἀνάσταση εἶναι ἕνα διαρκές παρόν στό χώρο τῆς Ἐκκλησίας καί μάλιστα στό λειτουργικό χώρο καί στήν ὑμνολογία της. Γι' αὐτό καί τώρα τό καιροκαίρι ἀναγιγνώσκεται ἡ ἀποστολική αὐτή περικοπή ἀπό τήν Α' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολή τοῦ ἀπ. Παύλου, ὅπου ὁμιλεῖ ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν γιά τό ἀναντίρρητο γεγονός τῆς ἐκ τοῦ τάφου ἐγέρσεως τοῦ Χριστοῦ.

Μάλιστα, ἡ ἀναφορά αὐτή τοῦ Ἀποστόλου στήν Ἀνάσταση ἔχει ἰδιαίτερη ἱστορική ἀξία καί σημασία γιατί οἱ Ἐπιστολές προηγοῦνται χρονικά τῶν Εὐαγγελίων καί ἀποτελοῦν τήν ἀρχαιότερη πηγή γιά τό κήρυγμα τῆς Ἀναστάσεως. Ὅταν ὁ ἀπ. Παῦλος γράφει περὶ τῆς Ἀναστάσεως, προϋποθέτει προηγούμενη ἀσφαλῶς ἐπικοινωνία μέ τοὺς αὐτόπτες μαθητές τοῦ Χριστοῦ καί τοὺς ἄλλους πού εἶδαν τόν Ἀναστάντα.

Ἕλλησθε ὁ ἴδιος γράφει ὅτι «παρέδωκα ὑμῖν ἐν πρώτοις ὃ καί παρέλαβον».

Γιατί ἐπιμένει;

Ἐπιμένει νά κηρύττει, νά γράφει καί νά διασαλπίζει τήν ἀλήθεια τῆς Ἀναστάσεως ὁ θεῖος Παῦλος γιατί ἡ Ἀνάσταση τοῦ Θεανθρώπου ἀποτελεῖ τό ἀκλόνητο θεμέλιο τοῦ μηνύματος τῆς ἐν Χριστῶ σωτηρίας. Εἶναι τό ἐπίκεντρο τῆς ὅλης χριστιανικῆς διδασκαλίας καί ζωῆς. Σαφέστατα ὁ ἀπ. Παῦλος ὑπογραμμίζει: «Εἰ Χριστός οὐκ ἐγήγερται, κενόν ἄρα τό κήρυγμα ἡμῶν, κενή καί ἡ πίστις ἡμῶν» (Α' Κορ. 15,14). Γι' αὐτό καί ἡ Ἀνάσταση εἶναι πράγματι τό μέγιστο τῶν «μεγαλειῶν τοῦ Θεοῦ» (Πράξ. 2,11) καί τό θαῦμα τῶν θαυμάτων. Ὁ Χριστός γίνεται ἡ ἀνάσταση καί ἡ ἀληθινή ζωή ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Κάθε ἄνθρωπος ἔρχεται στό «εἶναι» μέ τή γέννησή του, κερδίζει μέ τό βάπτισμα τό «εὔ εἶναι» καί προχωρεῖ μέ τήν ἐν Χριστῶ ἀνάσταση στό «ἀεὶ εἶναι». Ὁ Ἀπόστολος κατάλαβε ὅτι στήν

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Α΄ Κορ. ιε΄ 1-11)

Ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν

Ἀδελφοί, γνωρίζω δὲ ὑμῖν, τὸ εὐαγγέλιον ὃ εὐηγγελισάμην ὑμῖν, ὃ καὶ παρελάβετε, ἐν ᾧ καὶ ἐστήκατε, δι' οὗ καὶ σώζεσθε, τίνι λόγῳ εὐηγγελισάμην ὑμῖν εἰ κατέχετε, ἐκτός εἰ μὴ εἰκὴ ἐπιστεύσατε. Παρέδωκα γὰρ ὑμῖν ἐν πρώτοις, ὃ καὶ παρέλαβον, ὅτι Χριστὸς ἀπέθανεν ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν κατὰ τὰς γραφάς, καὶ ὅτι ἐτάφη, καὶ ὅτι ἐγήγερται τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς γραφάς, καὶ ὅτι ὤφθη Κηφᾶ, εἶτα τοῖς δώδεκα· ἔπειτα ὤφθη ἐπάνω πεντακοσίοις ἀδελφοῖς ἐφάπαξ, ἐξ ὧν οἱ πλείους μένουσιν ἕως ἄρτι, τινὲς δὲ καὶ ἐκοιμήθησαν· ἔπειτα ὤφθη Ἰακώβῳ, εἶτα τοῖς ἀποστόλοις πᾶσιν· ἔσχατον δὲ πάντων ὡσπερ εἰ τῷ ἑκτρώματι ὤφθη κάμοι. Ἐγὼ γάρ εἰμι ὁ ἐλάχιστος τῶν ἀποστόλων, ὅς οὐκ εἰμι ἱκανὸς καλεῖσθαι ἀπόστολος, διότι ἐδίωξα τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ· χάριτι δὲ Θεοῦ εἰμι ὃ εἰμι· καὶ ἡ χάρις αὐτοῦ ἡ εἰς ἐμὲ οὐ κενὴ ἐγενήθη, ἀλλὰ περισσότερον αὐτῶν πάντων ἐκοπίασα, οὐκ ἐγὼ δέ, ἀλλ' ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σὺν ἐμοί. Εἶτε οὖν ἐγὼ εἶτε ἐκεῖνοι, οὕτω κηρύσσομεν καὶ οὕτως ἐπιστεύσατε.

Κόρινθο μερικοί χριστιανοί υπέστησαν μία επίδραση από όρισμένες ετεροδοξασκαλίες. Ἡ πίστη τους κλονίστηκε πάνω στό ζήτημα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Καί τότε ὁ Ἀπόστολος τοῦ Θεοῦ, ὁ ζηλωτής Παῦλος, τοὺς υπενθυμίζει καί τοὺς διδάσκει. Ἐκεῖνο, λέγει, πού σαῶς κήρυξα εἶναι ὁ θάνατος καί ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, γεγονός γιά τό ὅποιο μίλησαν οἱ προφῆτες. Ἔχουμε, τοὺς γράφει, πολλῆς μαρτυρίες. Καί ἀναφέρει συγκεκριμένα: Τόν Ἀναστημένο Χριστό τόν εἶδε ὁ ἀπ. Πέτρος, τόν εἶδαν παραπάνω ἀπό πεντακόσιοι ἀδελφοί «ἀπό τοὺς ὁποίους οἱ περισσότεροι ζοῦν μέχρι σήμερα». Ἀκόμη φανερώθηκε στόν ἀδελφόθεο Ἰάκωβο. Τόν εἶδαν νά ἔρχεται ἀνάμεσά τους καί ὄλοι οἱ Ἀπόστολοι. Ἐκτός δέ ὄλων αὐτῶν τῶν μαρτυριῶν, συνεχίζει ὁ θεῖος Παῦλος, «ἀξιώθηκα καί ἐγὼ ὁ ἀνάξιος νά τόν δῶ». Χαρακτηριστικά γράφει: «Ἔσχατον δέ πάντων ὡσπερ εἰ τῷ ἑκτρώματι ὤφθη κάμοι» (Α΄ Κορ. 15,8). Ἐπιμένει τελικά ὁ Ἀπόστολος γιὰτί «ὡσπερ ἠγέρθη Χριστός ἐκ νεκρῶν... οὕτω καί ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν» (Ρωμ. 6,5).

Τό ἀναστάσιμο πολίτευμα

Αὐτή ἡ πορεία τῆς «καινῆς ζωῆς», τῆς καινούργιας ἐν Χριστῷ ζωῆς πραγματώνεται στήν Ἐκκλησία. Στήν Ἐκκλησία, ὅπου ἡ σύναξη τῆς Εὐχαριστίας καί ὅπου Εὐχαριστία εἶναι ἡ Ἀνάσταση. Ἐκεῖ εἶναι τό ἀναστάσιμο πολίτευμα, ἡ ἀλλη βιοτή, τό Σῶμα τοῦ Ἀναστάντος πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Καθένας πού γίνεται μέλος τῆς Ἐκκλησίας, συνειδητό καί ζωντανό μέλος, ἀμέσως λαμβάνει τή ζωή τοῦ Χριστοῦ καί τήν οικειοποιεῖται, τήν κάνει δική του. Μέ τή συμμετοχή

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς Περικοπῆς

Ἀδελφοί, σὰς ὑπενθυμίζω, τὸ εὐαγγέλιον πού σὰς ἐκήρυξα, τὸ ὁποῖον καὶ παραλάβατε, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ στέκεσθε, διὰ τοῦ ὁποίου καὶ σώζεσθε, ἐάν τὸ κρατᾶτε στερεά, ὅπως σὰς τὸ ἐκήρυξα, ἐκτός ἐάν μάταια ἐπιστέψατε. Σὰς παρέδωκα δηλαδή ἐν πρώτοις ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον καὶ παρέλαβα, ὅτι ὁ Χριστὸς ἐπέθανε διὰ τὰς ἁμαρτίας μας σύμφωνα μὲ τὰς γραφάς, ὅτι ἐτάφη, ὅτι ἀναστήθηκε τὴν τρίτην ἡμέραν σύμφωνα μὲ τὰς γραφάς καὶ ὅτι ἐμφανίσθηκε εἰς τὸν Κηφᾶν, ἔπειτα εἰς τοὺς δώδεκα, ἔπειτα ἐμφανίσθηκε, μίᾳ φορᾶ, σέ πάνω ἀπὸ πεντακόσιους ἀδελφούς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ περισσότεροι ζοῦν μέχρι σήμερα, ἀλλὰ μερικοὶ ἐκοιμήθησαν. Ἐπειτα ἐμφανίσθηκε εἰς τὸν Ἰάκωβον, ἔπειτα σ' ὅλους τοὺς ἀποστόλους, τελευταῖον δὲ ἀπὸ ὅλους, σάν σέ ἔκτρωμα, ἐμφανίσθηκε καὶ σ' ἐμέ. Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἐλάχιστος ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους, πού δέν εἶμαι ἄξιος νὰ ὀνομάζωμαι ἀπόστολος, διότι κατεδίωξα τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ εἶμαι ἐκεῖνο πού εἶμαι, καὶ ἡ χάρις του σ' ἐμέ δέν ὑπῆρξε χωρὶς ἀποτέλεσμα, ἀλλὰ περισσότερον ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς ἐκοπίασα, ὅχι ὅμως ἐγὼ ἀλλ' ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ πού εἶναι μαζί μου. Εἴτε λοιπὸν ἐγὼ εἴτε ἐκεῖνοι, αὐτὰ εἶναι πού κηρύττομεν καὶ αὐτὰ εἶναι πού ἐπιστέψατε.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλια, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

μας μάλιστα στή θεία Κοινωνία ἀποκτοῦμε αὐτὴ τὴν ἄλλη βιοτή, τὴν ἐμπειρία τῆς ζωοποιήσεως τοῦ θνητοῦ σώματός μας, τῆς διαβάσεώς μας ἀπὸ τὸ σκοτάδι στοῦ φῶς. Ἐπιπλέον σημεῖο τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ Ἀναστάσιου εἶναι ἡ «κλήσις τοῦ ἄρτου». Εἶναι δυνατόν, συνεπῶς, νὰ τελεῖται ἡ θ. Λειτουργία, εἰδικά τὴν Κυριακή, πού εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως, καὶ ὁ χριστιανὸς ν' ἀπουσιάζει; Ὅλος ὁ ἄξονας τῆς ὀρθόδοξης Πατρείας μας εἶναι πράγματι ἡ τοῦ Κυρίου ἡμέρα, ἡ Κυριακή, ὡς πρώτη ἡμέρα τῆς ἐβδομάδας καὶ ὡς τελευταία, πού ἀνακεφαλαιώνει ὀλόκληρο τὸ ἔργο τοῦ Δημιουργοῦ. Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι «μεθ' ἡμέρας ὀκτώ», τὴν Κυριακή, ὁ Ἀναστάσιος συναντᾶται μὲ τοὺς μαθητὲς Του. Ἐμεῖς ἄραγε θά εἶμαστε ἐκεῖ, ἔτοιμοι νὰ Τὸν συναντήσουμε; Προσφυῶς ἡ ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ὀνομάστηκε Ἐκκλησία τῆς Ἀναστάσεως.

Ἀρχιμ. Χ.Π.

19 Αὐγούστου 2007: ΚΥΡΙΑΚΗ ἸΒ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Ἀνδρέου μεγαλομάρτυρος († δ' αἰ.), Τιμοθέου, Εὐτυχianoῦ, Στρατηγίου μαρτύρων († 304).

Ἦχος: γ' – Ἐωθινόν: Α' – Ἀπόστολος: Α' Κορ. ιε' 1-11 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. ιθ' 16-24.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 26 Αὐγούστου, ΙΓ' Ματθαίου.

Ἀπόστολος: Α' Κορ. ις' 13-24 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. κα' 33-43.

Ὁ πλοῦτος καί τό φρόνημά μας

Δέν εἶναι ὁ πλοῦτος πού μᾶς ἐμποδίζει νά μποῦμε στή Βασιλεία τῶν οὐρανῶν, ἀλλά τό φρόνημά μας ἀπέναντί του. (Ἄς μὴν ξεχνᾶμε πώς πολλοί ἄγιοι, καί πολλές μορφές τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης φημίζονταν γιά τά πλούτη τους, χωρίς αὐτά νά μπορέσουν νά σταθοῦν τελικά ἐμπόδιο στό δρόμο τους πρὸς τόν ἁγιασμό).

Ὁ ἄνθρωπος πού πλησιάζει τόν Χριστό στή σημερινή εὐαγγελική περικοπή, ζητᾷ νά κληρονομήσει τήν αἰώνια ζωή. Κι ὁ Χριστός τοῦ παραγγέλλει νά πουλήσει τά υπάρχοντά του καί νά Τόν ἀκολουθήσει. Μά ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος φεύγει λυπημένος. Δέν καταφέρνει νά συναντήσῃ ἀληθινά μέσα του τόν Ἰησοῦ. Λέει πώς θέλει τήν αἰώνια ζωή, μά ἂν ἡ καρδιά του δέν ἦταν κολλημένη στά πλούτη του, θά εἶχε μάτια γιά νά δεῖ τήν αἰώνια ζωή ἐκεῖ μπροστά του, στό πρόσωπο τοῦ Κυρίου. Ὀνομάζει τόν Χριστό «ἀγαθό», ἀλλά μόνο μέ τό στόμα – τό φρόνημά του εἶναι προσπλωμένο στήν περι-οὐσία του· κι ἔτσι χάνει τήν οὐσία...

Ἄς ἀναλογιστοῦμε κι ἐμεῖς, πλούσιοι καί φτωχοί: εἶναι γιά μᾶς ὁ Χριστός τό πᾶν, ὁ θησαυρός τῆς καρδιᾶς μας, ἢ μήπως ἀντίθετα ἡ καρδιά μας καί τό φρόνημά της εἶναι δεμένα μέ τά ἀποκτήματα, τούς μισθοῦς, τίς συντάξεις καί τίς ποικίλες «ἐξασφαλίσεις» μας; Εἶναι ἡ ζωή μας μαρτυρία Χριστοῦ, ἢ εἶναι μιά κραυγαλέα ἐπίδειξη χλιδῆς (γιά ὅσους ἀπό μᾶς εἶναι πλούσιοι) καί ἀπεγνωσμένη ἐπιδίωξη τῆς τρυφηλότητας (γιά ὅσους ἀπό μᾶς εἶναι φτωχοί);

Ἀκοῦστε στόν Ραδιοφωνικό Σταθμό τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, «Ὁρθόδοξα Ἀποστολικά Μηνύματα», μέ τόν Ἀρχιμανδρῆ Γεώργιο Μπίζα, Ἱεροκήρυκα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας, κάθε Σάββατο στίς 20.30

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῖου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

Οἱ «**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ**» τῶν φοιτητῶν τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκτροφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας στό Διαδίκτυο: www.apostoliki-diakonia.gr/gr_main/profile/oikotrofeion.htm